FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (åttonde avdelningen)

den 6 maj 2009 *

I mål T-116/04,

Wieland-Werke AG, Ulm (Tyskland), företrätt av advokaterna R. Bechtold och U. Soltész,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av É. Gippini Fournier och H. Gading, därefter av É. Gippini Fournier, O. Weber och K. Mojzesowicz, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om upphävande eller nedsättning av det bötesbelopp som sökanden ålagts enligt artikel 2 a i kommissionens beslut K(2003) 4820 slutlig av den

* Rättegångsspråk: tyska.

16 december 2003 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/E-1/38.240 – Rör för industriellt bruk),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden M.E. Martins Ribeiro samt domarna S. Papasavvas och N. Wahl (referent),

justitiesekreterare: handläggaren C. Kantza,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 mars 2008,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Wieland-Werke AG (nedan kallat Wieland eller sökanden) är ett tyskt företag som inte är börsnoterat, med säte i Ulm (Tyskland). Sökanden är moderbolag i en koncern som driver verksamhet i hela världen och som huvudsakligen verkar inom framställning, försäljning och distribution av halvfabrikat och specialprodukter av koppar eller kopparlegering.

2 Efter att ha mottagit ett meddelande med upplysningar från Mueller Industries Inc., genomförde kommissionen i mars 2001 oanmälda undersökningar i lokalerna hos företagen KME Germany AG (tidigare KM Europa Metal AG), KME France SAS (tidigare Tréfimétaux SA), KME Italy SpA (tidigare Europa Metalli SpA) (nedan gemensamt kallade KME eller KME-koncernen), Outokumpu Oyj och Luvata Oy (tidigare Outokumpu Copper Products Oy) (nedan gemensamt kallade Outokumpu) och hos sökanden, med stöd av artikel 14 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 1962, 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

3 Den 9 april 2001 erbjöd Outokumpu sig att samarbeta med kommissionen enligt kommissionens meddelande om befrielse från eller nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 207, 1996, s. 4) (nedan kallat 1996 års meddelande om samarbete). I detta avseende ingav sökanden en skrivelse den 30 maj 2001.

4 Som svar på en begäran om upplysningar enligt artikel 11.2 i förordning nr 17, som kommissionen hade riktat till KME-koncernen och Wieland i juli 2002, anhöll Wieland, den 30 september 2002, om att 1996 års meddelande om samarbete skulle tillämpas på företaget.

5 Med anledning av denna begäran om upplysningar anhöll KME-koncernen den 15 oktober 2002 om att nämnda meddelande skulle tillämpas på koncernen.

6 Kommissionen företog en utredning, som omfattade kompletterande undersökningar i lokalerna hos Outokumpu och KME-koncernen, deltog i möten med företrädare för Outokumpu, KME-koncernen och Wieland, och begärde, med stöd av artikel 11 i förordning nr 17, kompletterande upplysningar av KME-koncernen och Wieland. Kommissionen inledde därefter, i juli 2003, ett överträdelseförfarande och riktade ett

meddelande om invändningar till KME-koncernen, sökanden och Outokumpu. Något hörande ägde inte rum, eftersom de mottagande företagen hade förklarat att de inte påkallade ett sådant.

7 Den 16 december 2003 antog kommissionen beslut K(2003) 4820 slutlig om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/E-1/38.240 – Rör för industriellt bruk) (nedan kallat det angripna beslutet). En resumé av detta beslut har publicerats i *Europeiska unionens officiella tidning* av den 28 april 2004 (EUT L 125, s. 50).

8 Av det angripna beslutet framgår att producenter, däribland sökanden, som var organiserade inom ramen för en sammanslutning för främjande av kvaliteten på rör som används i sektorn för luftkonditionering, kyl och frys, Cuproclima Quality Association (nedan kallad Cuproclima), i slutet av 80-talet hade utvidgat sitt samarbete till att omfatta konkurrensfrågor.

9 De möten som Cuproclima höll två gånger per år utgjorde en regelbunden möjlighet att, efter den officiella dagordningen, diskutera och fastställa priser och andra kommersiella villkor för rör för industriellt bruk. Mötena, som strider mot konkurrensreglerna, kompletterades med bilaterala kontakter företagen emellan. Företagen fastställde målpriser och andra kommersiella villkor för rör för industriellt bruk. De samordnade prishöjningar och delade upp kunder och marknadsandelar. Företagen övervakade genomförandet av sina konkurrensbegränsande förfaranden dels genom att utse marknadsledare, dels genom att utbyta konfidentiell information.

10 Det angripna beslutet innehåller bland annat följande bestämmelser:

”Artikel 1

Följande företag har överträtt artikel 81.1 [EG] och, från den 1 januari 1994, artikel 53.1 i EES-avtalet genom att, under angivna perioder, delta i flera avtal och samordnade förfaranden som har bestått i att fastställa priser och dela upp marknader inom sektorn för rör för industriellt bruk:

a) [Wieland]: 3 maj 1988–22 mars 2001.

b) Outokumpu …, individuellt: 3 maj 1988–30 december 1988, och solidariskt ansvarigt med [Luvata]: 31 december 1988–22 mars 2001.

c) [Luvata]: 31 december 1988–22 mars 2001 (solidariskt ansvarigt med Outokumpu …).

d) [KME Germany], individuellt: 3 maj 1988–19 juni 1995, och solidariskt ansvarigt med [KME France] och [KME Italy]: 20 juni 1995–22 mars 2001.

e) [KME Italy], solidariskt ansvarigt med [KME France]: 3 maj 1988–19 juni 1995, och solidariskt ansvarigt med [KME Germany] och [KME France]: 20 juni 1995–22 mars 2001.

f) [KME France], solidariskt ansvarigt med [KME Italy]: 3 maj 1988–19 juni 1995, och solidariskt ansvarigt med [KME Germany] och [KME Italy]: 20 juni 1995–22 mars 2001.

Artikel 2

För de överträdelser som avses i artikel 1 åläggs nämnda företag böter enligt följande:

a) [Wieland]:20,79 miljoner euro.

b) Outokumpu … och [Luvata], solidariskt: 18,13 miljoner euro.

c) [KME Germany], [KME France] och [KME Italy], solidariskt: 18,99 miljoner euro.

d) [KME Germany]: 10,41 miljoner euro.

e) [KME Italy] och [KME France], solidariskt: 10,41 miljoner euro.”

11 När det först gäller fastställandet av böternas utgångsbelopp ansåg kommissionen att överträdelsen, som huvudsakligen bestod i fastställande av priser och uppdelning av marknader, till sin karaktär utgjorde en mycket allvarlig överträdelse (skäl 294 i det angripna beslutet).

12 I syfte att fastställa hur allvarlig överträdelsen var tog kommissionen även hänsyn till att kartellen hade berört hela Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) (skäl 316 i det angripna beslutet). Kommissionen undersökte dessutom överträdelsens konkreta påverkan och konstaterade att kartellen ”sammantaget [hade] påverkat marknaden” (skäl 314 i det angripna beslutet).

13 Kommissionen har vid detta fastställande huvudsakligen grundat sig på följande uppgifter. För det första har kommissionen beaktat genomförandet av den konkurrensbegränsande samverkan med hänvisning till att deltagarna informerat varandra om försäljningsvolymer och prisnivåer (skäl 300 i det angripna beslutet). För det andra har handlingarna i ärendet visat att priserna sjönk under de perioder då samverkansavtalet endast i låg utsträckning respekterades och att de steg kraftigt under andra perioder (skäl 310 i det angripna beslutet). För det tredje har kommissionen hänvisat till att kartelldeltagarna tillsammans har en marknadsandel på 75 till 85 procent (skäl 310 i det angripna beslutet). För det fjärde har kommissionen konstaterat att respektive kartelldeltagares marknadsandel var relativt stabil under hela den tid som överträdelsen pågick, även om deltagarnas kundkrets ibland hade förändrats (skäl 312 i det angripna beslutet).

14 Slutligen beaktade kommissionen, likaledes vid fastställandet av hur allvarlig överträdelsen var, att marknaden för kopparrör för industriellt bruk utgjorde en viktig sektor och att dess beräknade värde inom EES uppgick till 288 miljoner euro (skäl 318 i det angripna beslutet).

15 Med hänsyn till alla dessa omständigheter drog kommissionen slutsatsen att överträdelsen i fråga skulle anses vara mycket allvarlig (skäl 320 i det angripna beslutet).

16 Kommissionen behandlade därefter de berörda företagen olika, i syfte att ta hänsyn till vart och ett av företagens faktiska ekonomiska kapacitet att förorsaka avsevärd skada för konkurrensen. I detta hänseende tog kommissionen fasta på skillnaden mellan den marknadsandel, på marknaden för rör för industriellt bruk inom EES, som å ena sidan innehades av KME-koncernen, EES-marknadens störste aktör med en marknadsandel på [*konfidentiellt*] [1] procent, och de marknadsandelar som å andra sidan innehades av Outokumpu och Wieland, som uppgick till [*konfidentiellt*] och 13,4 procent. Med hänsyn till denna skillnad fastställdes utgångsbeloppet för de böter som Outokumpu och Wieland ålades till 33 procent av utgångsbeloppet för KME-koncernen, det vill säga 11,55 miljoner euro var för Outokumpu och för Wieland och 35 miljoner euro för KME-koncernen (skälen 327 och 328 i det angripna beslutet).

17 För att beakta behovet av att fastställa böterna på en nivå som säkerställer att de får en avskräckande verkan höjde kommissionen vidare utgångsbeloppet för de böter som Outokumpu ålades med 50 procent. Beloppet kom därmed att uppgå till 17,33 miljoner euro. Kommissionen bedömde härvid att Outokumpus totala omsättning, som översteg 5 miljarder euro, visade att nämnda höjning kunde ske med hänsyn till Outokumpus storlek och ekonomiska styrka (skäl 334 i det angripna beslutet).

18 Kommissionen ansåg att överträdelsen, som varade mellan den 3 maj 1988 och den 22 mars 2001, hade pågått under ”lång” tid. Kommissionen bedömde därför att det var lämpligt att höja utgångsbeloppet för de böter som de berörda företagen ålades med 10 procent för varje år de hade deltagit i kartellen. Följaktligen höjdes utgångsbeloppet för de böter som sökanden ålades med 125 procent, vilket fick till följd att grundbeloppet fastställdes till 25,99 miljoner euro (skälen 338, 342 och 347 i det angripna beslutet).

1 — Konfidentiella uppgifter har avlägsnats.

19 Därefter höjdes grundbeloppet för de böter som Outokumpu ålades med 50 procent. Det ansågs nämligen vara en försvårande omständighet att Outokumpu hade gjort sig skyldigt till upprepade överträdelser, eftersom det hade mottagit kommissionens beslut nr 90/417/EKSG av den 18 juli 1990 om ett förfarande enligt artikel 65 [KS] angående avtalet och det samordnade förfarandet mellan de europeiska tillverkarna av kallvalsade platta produkter i rostfritt stål (EGT L 220, s. 28) (skäl 354 i det angripna beslutet).

20 Såsom en förmildrande omständighet påpekade kommissionen sedan att den utan Outokumpus samarbete endast hade kunnat påvisa att överträdelser ägt rum under en fyraårsperiod. Kommissionen satte följaktligen ned grundbeloppet för Outokumpus böter med 22,22 miljoner euro. Grundbeloppet kom därmed att motsvara de böter som Outokumpu skulle ha ålagts för en sådan period (skäl 386 i det angripna beslutet).

21 Slutligen satte kommissionen ned bötesbeloppet, med stöd av avsnitt D i 1996 års meddelande om samarbete, med 50 procent för Outokumpu, med 20 procent för Wieland, och med 30 procent för KME-koncernen (skälen 402, 408 och 423 i det angripna beslutet).

Förfarande och parternas yrkanden

22 Sökanden väckte denna talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 24 mars 2004.

23 Till följd av att förstainstansrättens avdelningar hade fått en ny sammansättning förordnades referenten att tjänstgöra på åttonde avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen denna avdelning.

24 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 5 mars 2008.

25 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska

— upphäva eller sätta ned det bötesbelopp som kommissionen ålade sökanden enligt artikel 2 a i det angripna beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

27 I förevarande fall har sökanden till stöd för sin talan först och främst anfört att artikel 15.2 i förordning nr 17 är rättsstridig, eftersom denna bestämmelse strider mot legalitetsprincipen (inget straff utan lag). Sökanden har även åberopat följande fyra grunder: Kommissionen har gjort en oriktig bedömning av hur stor den marknad var som påverkats av överträdelsen. Kommissionen har vidare bedömt de berörda företagens storlek på ett felaktigt sätt. Kommissionen har felaktig höjt bötesbeloppet med utgångspunkt från hur länge överträdelsen har pågått. Sökanden har utsatts för en diskriminerande tillämpning av 1996 års meddelande om samarbete.

28 Vad beträffar de grunder som avser beräkningen av bötesbeloppet, erinrar förstainstansrätten om följande. Det framgår av skälen 290–387 i det angripna beslutet att kommissionen ålade de berörda företagen böterna, med stöd av artikel 15.2 i förordning nr 17. Vidare erinrar förstainstansrätten om att det är utrett att kommissionen fastställde böterna med tillämpning av de metoder som anges i riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 [KS] (EGT C 9, 1998, s. 3) (nedan kallade riktlinjerna), även om den i det angripna beslutet inte uttryckligen har hänvisat till riktlinjerna.

29 Även om riktlinjerna inte kan betraktas som rättsregler, utgör de likväl vägledande förhållningsregler för den praxis som ska följas och från vilka kommissionen, i ett enskilt fall, inte kan avvika utan att ange skäl (se domstolens dom av den 18 maj 2006 i mål C-397/03 P, Archer Daniels Midland och Archer Daniels Midland Ingredients mot kommissionen, REG 2006, s. I-4429, punkt 91, och där angiven rättspraxis).

30 Det ankommer följaktligen på förstainstansrätten att, vid kontrollen av att de böter som den berörde har ålagts genom det angripna beslutet är rättsenliga, pröva huruvida kommissionen har använt sitt utrymme för skönsmässig bedömning i enlighet med den metod som har angetts i riktlinjerna och, om rätten skulle konstatera att kommissionen har avvikit från denna metod, att pröva huruvida avvikelsen är befogad och tillräckligt motiverad. Domstolen har i detta avseende bekräftat att själva principen i riktlinjerna är giltig, liksom den metod som anges däri (domstolens dom av den 28 juni 2005 i de

förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkterna 252–255, 266, 267, 312 och 313).

31 Den begränsning av kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen själv har infört, genom att anta riktlinjerna, är nämligen inte oförenlig med det förhållandet att institutionen alltjämt har ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning. Riktlinjerna präglas i flera avseenden av flexibilitet, som gör det möjligt för kommissionen att utöva sitt utrymme för skönsmässig bedömning i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 17, såsom de har tolkats av domstolen (domen i de ovan i punkt 30 nämnda förenade målen Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, punkt 267).

32 Inom sådana områden som avser fastställande av det bötesbelopp som ett företag åläggs enligt artikel 15.2 i förordning nr 17, där kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning, exempelvis i fråga om i vilken mån beloppet ska höjas för att uppnå avskräckande verkan, är prövningen av bedömningarnas rättsenlighet dessutom begränsad till en prövning av att det inte har förekommit någon uppenbart oriktig bedömning (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 18 juli 2005 i mål T-241/01, Scandinavian Airlines System mot kommissionen, REG 2005, s. II-2917, punkt 79).

33 Kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning och dess egen begränsning av detta utgör i princip inte heller något hinder för att gemenskapsdomstolen utövar sin obegränsade behörighet (förstainstansrättens dom av den 8 juli 2004 i de förenade målen T-67/00, T-68/00, T-71/00 och T-78/00, JFE Engineering m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. II-2501, punkt 538). Gemenskapsdomstolen får således upphäva, sätta ned eller höja det bötesbelopp som företagen har ålagts av kommissionen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 8 februari 2007 i mål C-3/06 P, Groupe Danone mot kommissionen, REG 2007, s. I-1331, punkterna 60–62; förstainstansrättens dom av den 21 oktober 2003 i mål T-368/00, General Motors Nederland och Opel Nederland mot kommissionen, REG 2003, s. II-4491, punkt 181).

Huruvida artikel 15.2 i förordning nr 17 är rättsstridig

Parternas argument

34 Sökanden har gjort gällande att artikel 15.2 i förordning nr 17, liksom den tillämpning kommissionen har gjort av denna i sin beslutspraxis, strider mot legalitetsprincipen (inget straff utan lag), eftersom kommissionen förfogar över ett nästan obegränsat utrymme för skönsmässig bedömning när den fastställer storleken på böter och eftersom de aktuella böternas storlek således har bestämts på ett slumpmässigt sätt. Följaktligen är åläggandet att sökanden ska betala 20,79 miljoner euro rättsstridigt.

35 Sökanden har påmint om att gemenskapens rättsregler ska överensstämma med legalitetsprincipen (inget straff utan lag), som är mycket viktig när det gäller regler som har sanktionskaraktär. I enlighet med denna princip bör gemenskapslagstiftningen vara klar, precis och förutsebar för enskilda, och kravet på klarhet och förutsägbarhet är särskilt uttalat när det rör sig om en lagstiftning som kan få ekonomiska konsekvenser.

36 Sökanden har framhållit att gemenskapsbestämmelserna på ett förutsägbart sätt ska ange inte bara den gärning som kan bli föremål för sanktioner, utan även vilka de rättsliga följderna blir för den enskilde. Även om det kan visa sig vara nödvändigt att myndigheten har ett utrymme för skönsmässig bedömning, kan detta enligt sökanden trots allt inte vara obegränsat, särskilt inte när det gäller en sekundärrättslig bestämmelse, ett straff eller ”straffliknande åtgärder”.

37 Enligt sökanden framgår det av såväl kommissionens officiella uttalanden som av den vida tolkning som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) har gjort av begreppet straffrättsligt förfarande, att de böter som utdömts enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 har straffrättslig karaktär. Till stöd för denna slutsats har sökanden även hänvisat till gemenskapens rättspraxis (domstolens

dom av den 15 juli 1970 i mål 41/69, ACF Chemiefarma mot kommissionen, REG 1970, s. 661, punkterna 172 och följande punkter, svensk specialutgåva, volym 1, s. 457, och förstainstansrättens dom av den 20 mars 2002 i mål T-15/99, Brugg Rohrsysteme mot kommissionen, REG 2002, s. II-1613, punkt 123).

38 Sökanden har hävdat att förordning nr 17, i vilken det endast uppges att överträdelsens ”allvar och varaktighet” bör beaktas vid bestämmandet av böternas storlek, inte uppfyller de krav på klarhet och förutsägbarhet som ställs på en lag. Rådet har således inte uppfyllt sin skyldighet enligt artikel 83 EG att klart avgränsa kommissionens behörighet.

39 Sökanden har även hävdat att det i artikel 15.2 i förordning nr 17 inte anges någon övre gräns för böternas belopp, vilket medför att kommissionen för en given överträdelse kan utdöma böter från tusen euro till, för vissa världsomfattande företagsgrupper, flera tiotals miljarder euro. Detta innebär att böternas storlek inte bestäms i förväg i lagen, utan enbart av kommissionen. Fastställandet av böternas storlek riskerar följaktligen att ske på ett godtyckligt och okontrollerbart sätt. Följaktligen strider denna artikel mot en överordnad gemenskapsregel (legalitetsprincipen inget straff utan lag) liksom mot de grundläggande rättigheterna avseende straffrättsliga bestämmelser i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen), som undertecknades i Rom den 4 november 1950, och mot Europadomstolens rättspraxis.

40 Sökanden anser att artikel 15.4 i förordning nr 17, enligt vilken beslut att påföra böter inte har straffrättslig karaktär, inte påverkar dennes resonemang, eftersom dels alla gemenskapsbestämmelser måste respektera den legalitetsprincipen (inget straff utan lag), oavsett om de har straffrättslig karaktär eller inte, dels det, enligt Europadomstolens rättspraxis, inte är en rättsakts benämning som är avgörande utan dess innehåll.

41 Sökanden har även hävdat att riktlinjerna inte avhjälper avsaknaden av precision och klarhet i förordning nr 17. Utgångsbeloppet för böter avseende överträdelser som klassificerats som ”mycket allvarliga” fastställs nämligen godtyckligt och oberoende av företagets omsättning. Sökanden har även anfört att riktlinjerna under alla omständigheter inte kan utgöra en ”lag” i den mening som avses i Europakonventionen. I detta sammanhang har sökanden understrukit att endast kommissionen är bunden av dessa riktlinjer och inte domstolarna, som har obegränsad behörighet att pröva kommissionens beslut.

42 Eftersom det är domstolarna som är behöriga att slutgiltigt fastställa bötesbeloppen, är de enligt sökanden inte bundna av riktlinjerna. Riktlinjerna har nämligen ingen betydelse för bedömningen av huruvida en straffrättslig bestämmelse uppfyller legalitetskraven i artikel 7 i Europakonventionen. Sökanden har vidare uppgett att förstainstansrätten nyligen har fastställt att de enda bestämmelser som är tillämpliga på böter är de som föreskrivs i förordning nr 17.

43 Vidare anser sökanden att inte heller det faktum att gemenskapsdomstolen har obegränsad behörighet att granska böter som kommissionen fastställer kan avhjälpa att artikel 15.2 i förordning nr 17 är rättsstridig.

44 Sökanden har vidare understrukit att när en bestämmelse strider mot legalitetsprincipen (inget straff utan lag) kan denna brist inte anses avhjälpt bara för att principerna om proportionalitet och likabehandling respekterats i nämnda beslut.

45 Sökanden har också hävdat att även om det är möjligt att artikel 15.2 i förordning nr 17 var förenlig med legalitetsprincipen (inget straff utan lag) vid den tidpunkt bestämmelsen utarbetades, är detta inte längre fallet eftersom bolag i dag har en mycket större omsättning än de hade tidigare.

46 Sökanden har slutligen anfört att i vart fall, och oberoende av huruvida artikel 15.2 i förordning nr 17 är laglig, ska kommissionen vid fastställandet av böterna använda sitt utrymme för skönsmässig bedömning med beaktande av legalitetsprincipen (inget straff utan lag). Kommissionen borde således i sin beslutspraxis och i sina riktlinjer ha infört ett visst mått av transparens och förutsebarhet vad gäller bestämmandet av böters belopp. Kommissionen har dock underlåtit att göra detta när den har prioriterat sanktionens avskräckande effekt.

47 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

48 Vad gäller det som anförts om att kommissionen i sin beslutspraxis och sina riktlinjer borde ha infört ett visst mått av transparens och förutsebarhet vad gäller fastställandet av böternas belopp, konstaterar förstainstansrätten följande. Detta argument utgör inte någon konkret rättslig anmärkning avseende förordning nr 17 eller det angripna beslutet, utan det utgör ett önskemål avseende genomförandet av kommissionens politik i praktiken. Detta argument är således verkningslöst och sökanden kan inte vinna framgång med det.

49 Vad beträffar bedömningen i sakfrågan räcker det att konstatera att det klart framgår av förstainstansrättens domar av den 5 april 2006 i mål T-279/02, Degussa mot kommissionen (REG 2006, s. II-897), punkterna 66–88, och av den 27 september 2006 i mål T-43/02, Jungbunzlauer mot kommissionen (REG 2006, s. II-3435), punkterna 69–92, att sökanden inte kan vinna framgång med sin invändning om rättsstridighet. För övrigt har denna rättspraxis nyligen fastställts genom domstolens dom av den 22 maj 2008 i mål C-266/06 P, Evonik Degussa mot kommissionen och rådet (ej offentliggjort i rättsfallssamlingen), punkterna 36–63.

50 Följaktligen kan sökanden inte vinna framgång med invändningen om rättsstridighet.

Den första grunden: En oriktig bedömning av storleken på den sektor som påverkats av överträdelsen

Parternas argument

51 Sökanden har gjort gällande att kommissionen har överskattat den relevanta marknadens storlek när den uppskattat värdet på marknaden till 288 miljoner euro. Följaktligen har kommissionen även överskattat hur allvarlig överträdelsen var, vilket har lett till orimligt höga böter. Sökanden har också hävdat att kommissionens motivering avseende beräkningen av sökandens omsättning är otillräcklig och därmed utgör ett åsidosättande av artikel 253 EG.

52 Sökanden har påpekat att inom sektorn för rör för industriellt bruk består produkternas totalpris normalt av kopparpriset, grundat på noteringen på London Metal Exchange (metallbörsen i London) (nedan kallad LME), och förädlingskostnaden, som motsvarar det mervärde som uppkommit vid tillverkningen (nedan kallat förädlingsmarginalen). Den råvara som krävs för tillverkningen av rör för industriellt bruk tillhandahålls antingen av kunden eller av rörproducenten själv, som i så fall låter kostnaden för råvaran ingå i totalpriset.

53 Enligt sökanden är den relevanta marknadens storlek av avgörande betydelse vid bedömningen av hur allvarlig en överträdelse är och vid fastställandet av böternas utgångsbelopp.

54 Sökanden har, med stöd av vad som anförts ovan, hävdat att eftersom överträdelsen endast berörde förädlingsmarginalen (30–40 procent av det slutliga priset), borde kommissionen vid bedömningen av den påverkade marknadens storlek ha dragit ifrån 60–70 procent av totalpriset för de aktuella produkterna, vilket skulle ha lett till ett lägre utgångsbelopp för böterna. Sökanden har i detta hänseende påpekat att kopparpriset inte kontrolleras av denne, eftersom priset fastställs i enlighet med noteringen på LME. Kopparpriset är endast en beståndsdel som i huvudsak övervältras på kunderna. Enligt sökanden skulle kartelldeltagarnas kunder ha införskaffat koppar från utomstående företag om kartelldeltagarna hade försökt höja kopparpriset.

55 Vad gäller anskaffningen av koppar har sökanden således endast handlat i egenskap av mellanhand. Kommissionen borde således ha beräknat marknadens storlek på samma sätt som den beräknar mellanhänders omsättning i samband med kontrollen av företagskoncentrationer. Eftersom kostnaderna för koppar utgör en mycket stor del av de totala kostnaderna borde kommissionen inte ha bedömt dessa på samma sätt som leveranskostnaderna och förpackningskostnaderna, vilka för det mesta utgör en försumbar del av de totala kostnaderna. Således borde kommissionen, vid en korrekt uppskattning av den relevanta marknadens storlek och, därigenom, av hur allvarlig kartellen är, endast ha beaktat den del av priset som överträdelsen i fråga hade påverkat, det vill säga förädlingsmarginalen. Genom att vid beräkningen av den relevanta omsättningen tillämpa ett alltför formalistiskt tillvägagångssätt har kommissionen gjort motsatsen.

56 Sökanden har också hävdat att kommissionen har åsidosatt motiveringsskyldigheten, genom att som motivering till att metallpriset skulle medräknas i omsättningen på den relevanta marknaden hänvisa till förstainstansrättens dom av den 13 december 2001 i de förenade målen T-45/98 och T-47/98, Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen (REG 2001, s. II-3757), nämnd i skäl 319 i det angripna beslutet. Denna dom är dock inte relevant i förevarande fall, eftersom det av domen bara framgår att en konkurrensbegränsande samverkan avseende endast en del av slutpriset strider mot konkurrenslagstiftningen, vilket är obestridligt i förevarande mål. Den relevanta frågan i förevarande mål är att bestämma vilken omsättning som ska hänvisas för att fastställa utgångsbeloppet för böterna.

57 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

58 Vad för det första avser påståendet att motiveringen är otillräcklig, gör förstainstansrätten följande bedömning. Det följer av fast rättspraxis att det av motiveringen till ett individuellt beslut klart och tydligt ska framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin

prövningsrätt. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om den uppfyller kraven i artikel 253 EG inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån det sammanhang i vilket rättsakten har antagits och reglerna på det ifrågavarande området (se domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63 och där angiven rättspraxis).

59 När det gäller fastställande av böter för överträdelse av konkurrensrätten är det väsentliga formkrav som motiveringsskyldigheten utgör uppfyllt, om kommissionen i sitt beslut har redovisat de uppgifter som legat till grund för dess bedömning av hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått (se domstolens dom av den 15 oktober 2002 i de förenade målen C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P och C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. I-8375, punkt 463 och där angiven rättspraxis).

60 I förevarande fall har kommissionen, vad gäller bedömningen av överträdelsens allvar, uppfyllt dessa krav i skälen 292–320 i det angripna beslutet. Det framgår bland annat av skäl 318 i nämnda beslut att kommissionen vid sin bedömning av överträdelsens allvar har tagit hänsyn till omsättningen på den relevanta marknaden. Vidare har kommissionen i skäl 319 i beslutet besvarat kritiken från de berörda företagen avseende beaktandet av kopparpriset vid beräkningen av nämnda omsättning. Det faktum att detta svar kan vara felaktigt kan inte innebära att motiveringen av det angripna beslutet varit otillräcklig, eftersom prövningen av om det förekommit ett sådant fel hör till sakprövningen av beslutets lagenlighet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom i det ovan i punkt 58 nämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkterna 66–72, och av den 2 oktober 2003 i de förenade målen C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P och C-180/01 P, International Power m.fl. mot NALOO, REG 2003, s. I-11421, punkterna 134–138).

61 Av detta följer att anmärkningen avseende bristande motivering inte kan godtas.

62 Vad för det andra beträffar bedömningen i sakfrågan understryker förstainstansrätten inledningsvis att de metoder som anges i riktlinjerna, som kommissionen har tillämpat i det angripna beslutet (se ovan punkt 28), följer en schablonmässigt fastställd logik. Enligt denna logik beräknas böternas allmänna utgångsbelopp, som fastställs på grundval av hur allvarlig överträdelsen är, med hänsyn till överträdelsens art, dess konkreta påverkan på marknaden, om den är mätbar, och omfattningen av den relevanta geografiska marknaden (punkt 1 A första stycket i riktlinjerna). Böternas allmänna utgångsbelopp ska därefter anpassas till var och en som har deltagit i överträdelsen, bland annat med hänsyn till den berördes storlek.

63 Vid fastställandet av böternas utgångsbelopp får kommissionen dessutom ta hänsyn till storleken på den berörda marknaden, dock utan att vara skyldig att göra det (förstainstansrättens dom av den 15 mars 2006 i mål T-15/02, BASF mot kommissionen, REG 2006, s. II-497, punkt 134, och av den 27 september 2006 i mål T-322/01, Roquette Frères mot kommissionen, REG 2006, s. II-3137, punkterna 149 och 150).

64 Förstainstansrätten anser, med hänsyn till denna rättspraxis, att sökanden saknar grund för sitt antagande att den relevanta marknadens storlek i sig är en avgörande faktor vid bedömningen av hur allvarlig en överträdelse är och, följaktligen, vid fastställandet av böters utgångsbelopp.

65 Det framgår likväl klart av det angripna beslutet att kommissionen i förevarande fall valde att ta hänsyn till hur stor marknaden för rör för industriellt bruk inom EES var, i sin bedömning av hur allvarlig överträdelsen i fråga var. Kommissionen hade visserligen, på grundval av överträdelsens art, redan bedömt att överträdelsen var ”mycket allvarlig” i den mening som avses i dess riktlinjer (skäl 294). I det angripna beslutet fastställde kommissionen emellertid hur allvarlig överträdelsen var och, följaktligen, böternas allmänna utgångsbelopp, genom att ta hänsyn till kartellens konkreta påverkan på marknaden (skälen 295–314), den relevanta marknadens geografiska omfattning (skälen 315–317) och till att den sektor inom vilken överträdelsen begicks utgjorde en viktig marknad vars storlek inom EES värderades till 288 miljoner euro (skälen 318 och 319).

66 Även om den relevanta marknadens storlek endast var en av de faktorer som kommissionen beaktade i det angripna beslutet, vid bedömningen av hur allvarlig överträdelsen var och vid fastställandet av böternas allmänna utgångsbelopp, bestämde kommissionen likväl nämnda belopp med beaktande av den relevanta marknadens storlek. Kommissionen kan följaktligen inte vinna någon framgång med sitt påstående att utgångsbeloppet för de böter som sökanden ålades inte nödvändigtvis skulle ha varit lägre än 11,55 miljoner euro om kopparpriset hade dragits från summan för den totala omsättningen på marknaden.

67 Det ska följaktligen prövas huruvida kommissionen gjorde fel när den tog hänsyn till kopparpriset vid bedömningen av den berörda marknadens storlek.

68 Sökanden har i detta hänseende hävdat dels att kopparpriset inte kontrolleras av tillverkarna av rör för industriellt bruk, eftersom priset fastställs i enlighet med noteringen på LME, dels att det är köparna av rör för industriellt bruk som själva bestämmer till vilket pris metallen ska köpas. Sökanden har även understrukit att prisvariationerna på metallpriset inte har någon påverkan på företagets vinst.

69 Det finns emellertid inget giltigt skäl till att omsättningen på en relevant marknad ska beräknas med uteslutande av vissa produktionskostnader. Såsom kommissionen korrekt har påpekat finns det inom alla industrisektorer kostnader som utgör en naturlig del i framställningen av slutprodukten och som producenten inte kan kontrollera, men som inte desto mindre utgör en väsentlig del av producentens samtliga verksamheter och som följaktligen inte kan uteslutas från dennes omsättning vid fastställandet av böternas utgångsbelopp (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 15 mars 2000 i de förenade målen T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-491, punkterna 5030 och 5031). Den omständigheten att kopparpriset utgör en stor del av slutpriset på rör för industriellt bruk eller att risken för variationer i kopparpriserna är mycket högre än för andra råvaror påverkar inte denna slutsats.

70 Förstainstansrätten drar följaktligen slutsatsen att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den tog hänsyn till kopparpriset vid fastställandet av den relevanta marknadens storlek.

Den andra grunden: Underlåtenhet att på ett riktigt sätt ta sökandens storlek i beaktande

Parternas argument

71 Sökanden har gjort gällande att kommissionen, när den fastställde utgångsbeloppet och, därigenom, det slutliga beloppet för böterna, underlåtit att beakta sökandebolagets storlek såsom den framgår av bolagets totala omsättning, som år 2002 var 1,2 miljarder euro. Under samma period var omsättningen för KME och Outokumpu 2,05 miljarder euro respektive 5,56 miljarder euro. Sökanden har hävdat att höjningen med 50 procent av utgångsbeloppet för böterna som ålades Outokumpu i skäl 334 i det angripna beslutet inte är tillräcklig för att kravet på att kommissionen ska respektera principerna om proportionalitet och likabehandling ska anses uppfyllt. Kommissionen uppges även ha åsidosatt principen att alla böter ska vara resultatet av en individualiserad beräkning.

72 Till stöd för sin talan i denna del, har sökanden anfört att företagets totala storlek är av särskild vikt vid fastställandet av böternas storlek och att utgångsbeloppen för de böter som de tre företagen ålades borde ha varit individualiserade för att stå i proportion till skillnaden i företagens storlek. Sökanden har vidare anfört att det enligt likabehandlingsprincipen krävs att kommissionen anpassar utgångsbeloppet för böterna utifrån samtliga företags totala omsättning, och inte bara utifrån de stora företagens omsättning. Kommissionen borde således ha minskat utgångsbeloppet för de böter som ålades sökanden.

73 Sökanden har i detta hänseende påmint om dels att kommissionen inte höjt utgångsbeloppet för de böter som ålades KME-koncernen trots att den är nästan två gånger så stor som sökandebolaget, dels att Outokumpu, som är fem gånger så stort som sökandebolaget, endast ålades en höjning med 50 procent av utgångsbeloppet.

74 Sökanden har därav dragit slutsatsen att kommissionen, genom att inte i tillräcklig grad ta hänsyn till skillnaden i ekonomisk kapacitet och storlek mellan företagen, har missgynnat sökanden, som är ett litet företag. Till stöd för denna slutsats har sökanden även hänvisat till vissa kommissionsbeslut i vilka förhållandet mellan slutbeloppet för böterna och företagens omsättning var mindre än i sökandens fall.

75 Slutligen har sökanden anfört att kommissionen har åsidosatt motiveringsskyldigheten då den inte angett några skäl för särbehandlingen av sökanden.

76 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

77 Sökanden kan av följande skäl inte vinna framgång med invändningen avseende bristande motivering.

78 Wieland har anklagat kommissionen för att inte ha redovisat skälen till att den valt en 50-procentig höjning av Outokumpus böter. Förstainstansrätten erinrar härvid om att domstolen funnit att kommissionen uppfyllt sin motiveringsskyldighet, om den i sitt

beslut har redovisat de uppgifter som legat till grund för dess bedömning av hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den har pågått (dom i de ovan i punkt 59 nämnda förenade målen Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 463). Kommissionen är däremot inte tvungen att ta med sifferuppgifter i beslutet eller att i beslutet mer detaljerat redovisa hur böterna beräknats (domstolens dom av den 16 november 2000 i mål C-279/98 P, Cascades mot kommissionen, REG 2000, s. I-9693, punkt 50).

79 Det bör också påpekas att ett beslut som det angripna beslutet, trots att det har upprättats och offentliggjorts i form av ett enda beslut, bör betraktas som flera enskilda beslut som beträffande vart och ett av de företag som beslutet riktats till konstaterar den eller de överträdelser som respektive företag gjort sig skyldigt till och i förekommande fall ålägger företaget böter (förstainstansrättens dom av den 4 juli 2006 i mål T-304/02, Hoek Loos mot kommissionen, REG 2006, s. II-1887, punkterna 59 och 60).

80 Sökanden kan således inte med framgång angripa motiveringen av det angripna beslutet vad gäller storleken på höjningen av de böter som ålagts Outokumpu i avskräckande syfte.

81 Kommissionen har under alla omständigheter, i skälen 332–334 i det angripna beslutet, uppgett vilka uppgifter den har beaktat vid höjningen, i avskräckande syfte, av de böter som ålagts Outokumpu. Såsom följer av ovannämnd rättspraxis (se ovan punkt 78), kan kommissionen inte klandras för att inte ytterligare ha motiverat sitt beslut i detta avseende.

82 Såvitt sökandens argument får förstås som en anmärkning att kommissionen inte har motiverat varför utgångsbeloppet för sökanden inte har minskats, i avskräckningssyfte, konstaterar förstainstansrätten följande. Artikel 253 EG kan, med beaktande av den rättspraxis vilken hänvisats till under punkt 78 ovan, inte tolkas så att det krävs av kommissionen att den i sina beslut förklarar skälen till varför den i samband med beräkningen av bötesbeloppet inte har valt vissa hypotetiska tillvägagångssätt i stället för det som faktiskt har använts i det angripna beslutet (se, för ett liknande resonemang

och analogt, förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-319/94, Fiskeby Board mot kommissionen, REG 1998. s. II-1331, punkt 127).

83 Invändningen avseende bristande motivering kan följaktligen inte vinna framgång.

84 Vad för det andra gäller sakfrågan konstaterar förstainstansrätten att sökanden har kritiserat den differentiering som kommissionen gjort mellan de utgångsbelopp som ålagts de berörda företagen i enlighet med den metod som återfinns i riktlinjerna. Sökanden har anfört att företagets storlek har en särskild vikt inom ramen för fastställandet av böternas storlek och att utgångsbeloppet för de böter som ålades vart och ett av de tre berörda företagen borde ha varit individualiserat för att stå i proportion till skillnaden i företagens storlek.

85 Inledningsvis bör påpekas att de beslut från kommissionen som åberopats av sökanden inte är relevanta, eftersom kommissionens tidigare beslutspraxis inte utgör den rättsliga ramen för åläggande av böter på konkurrensområdet (se domen i de under punkt 30 ovan nämnda förenade målen Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, punkterna 169–171, och förstainstansrättens dom av den 30 september 2003 i mål T-203/01, Michelin mot kommissionen, REG 2003, s. II-4071, punkt 292, och där angiven rättspraxis).

86 Det faktum att den beräkningsmetod som redovisas i riktlinjerna inte utgår från de berörda företagens totala omsättning, och därmed tillåter att det mellan företagen uppstår skillnader i förhållandet mellan företagens omsättning och de böter som de ålagts, saknar relevans för bedömningen av huruvida kommissionen åsidosatt principerna om proportionalitet och likabehandling, liksom principen att påföljder ska vara individuella. När kommissionen fastställer bötesbelopp på grundval av överträdelsens allvar och hur länge överträdelsen har pågått är den nämligen inte skyldig att, för det fall kommissionen ålägger flera företag som är inblandade i samma överträdelse böter, säkerställa att de slutliga bötesbeloppen för de berörda företagen

återspeglar de skillnader som finns beträffande företagens totala omsättning eller deras relevanta omsättning (domstolens dom av den 25 januari 2007 i mål C-407/04 P, Dalmine mot kommissionen, REG 2007, s. I-829, punkterna 141–147, förstainstansrättens dom av den 29 november 2005 i mål T-62/02, Union Pigments mot kommissionen, REG 2005, s. II-5057, punkt 159).

87 Av detta följer att kommissionen inte under någon fas av tillämpningen av riktlinjerna är skyldig att säkerställa att de fastställda mellanbeloppen för böterna återspeglar alla skillnader som finns beträffande de berörda företagens totala omsättning.

88 I förevarande mål framgår det, av skälen 321–323, 326–328 och 332–334 i det angripna beslutet, att kommissionen gjort en differentiering mellan de berörda företagen i två steg. Till att börja med har kommissionen, i enlighet med punkt 1 A sjätte stycket i riktlinjerna, gjort en differentiering utifrån det ansvar som åligger varje deltagare i överträdelsen i fråga. Kommissionen har därefter, med tillämpning av punkt 1 A fjärde stycket i riktlinjerna, avvägt bötesbeloppen för att säkerställa att de ålagda böterna har en tillräckligt avskräckande verkan.

89 Vad gäller vilken del av ansvaret som åligger respektive deltagare i överträdelsen, har kommissionen tagit fasta på hur stor marknadsandel respektive företag hade på marknaden för rör för industriellt bruk inom EES år 2000, det vill säga det sista hela året som överträdelsen pågick. Kommissionen kom fram till att KME, med en marknadsandel på [*konfidentiellt*] procent, med stor marginal var den viktigaste aktören på marknaden och således tillhörde en första kategori företag. Outokumpu (marknadsandel på [*konfidentiellt*] procent) och sökanden (marknadsandel på 13,4 procent) tillhörde en andra kategori som omfattade företag som kunde anses vara av mellanstorlek på den relevanta marknaden, varför en differentierad behandling borde tillämpas. Följaktligen fastställdes utgångsbeloppen för de böter som ålades Outokumpu och sökanden till 33 procent av utgångsbeloppet för de böter som ålades KME, det vill säga 11,55 miljoner euro för Outokumpu och sökanden och 35 miljoner euro för KME.

90 Av rättspraxis framgår att kommissionen inte kan klandras för att ha använt detta tillvägagångssätt vad gäller den första delen av avvägningen. Även om ett lika stort grundbelopp tillämpas på vissa företag, på grund av uppdelningen av desamma i grupper, trots att de har olika storlek, finns det nämligen inom ramen för fastställandet av bötesbeloppet med beaktande av överträdelsens allvar enligt rättspraxis likväl saklig grund för denna skillnad i behandling, genom att överträdelsens art har företräde framför företagens storlek vid fastställandet av överträdelsens allvar (se domen i det ovan i punkt 49 nämnda målet Degussa mot kommissionen, punkt 330 och där angiven rättspraxis).

91 Kommissionen har, inom ramen för den andra delen av avvägningen, vad gäller Outokumpus totala omsättning, bedömt att utgångsbeloppet för böterna som ålades Outokumpu skulle höjas med 50 procent för att de skulle ha en tillräckligt avskräckande verkan och för att beakta det faktum att stora företag förfogar över juridisk och ekonomisk kunskap och infrastruktur som gör det möjligt för dem att bättre bedöma om deras beteenden är olagliga.

92 Sökanden kan inte kritisera kommissionen för att ha tillämpat en sådan avvägning. Höjningen av utgångsbeloppet för de böter som ålades Outokumpu ”för att beakta dess storlek och dess sammanlagda resurser” (skäl 334 i det angripna beslutet) medför nämligen inte att kommissionen borde ha satt ned utgångsbeloppet för de böter som ålades sökanden med hänsyn till den senares totala omsättning. Förstainstansrätten erinrar i detta hänseende (se punkterna 86 och 87 ovan) om att kommissionen inte är skyldig att, inom ramen för en ändring av utgångsbeloppet för böterna som ålagts i avskräckande syfte, säkerställa att de fastställda beloppen för de olika företagen återspeglar alla skillnader som finns beträffande företagens totala omsättning.

93 Kommissionen får tvärtom, enligt det resonemang som redovisats i punkterna 31 och 30 ovan, inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning anpassa böternas belopp enligt en schablonmetod, i den mån böterna inte framstår som orimliga med tanke på förhållandena i det förevarande fallet.

94 I detta sammanhang ska framhållas att inom ramen för beaktande av den avskräckande verkan är böternas storlek anpassad så att hänsyn tas till den eftersökta inverkan på det bötfällda företaget, så att böterna inte blir betydelselösa, eller tvärtom orimligt höga, mot bakgrund av det berörda företagets finansiella förmåga, i enlighet med de krav som följer av nödvändigheten att säkerställa att böterna blir effektiva och att proportionalitetsprincipen iakttas (domen i det ovan i punkt 49 nämnda målet Degussa mot kommissionen, punkt 283).

95 Kommissionen är dessutom, när den väljer hur mycket böterna ska höjas för större företag, begränsad av det faktum att utgångsbeloppet i vart fall inte får överstiga ett belopp som står i proportion till överträdelsens allvar. Följaktligen kan det, även i fall när det största företagets omsättning är betydligt större än omsättningen hos övriga berörda företag, hända att kommissionen, på grund av hur allvarlig överträdelsen i fråga är, endast marginellt kan höja utgångsbeloppet för de böter som åläggs det största företaget.

96 Mot bakgrund av samtliga ovan anförda omständigheter, samt med beaktande av överträdelsens allvar, sökandens marknadsandel i EES och företagets totala omsättning år 2002 (1,2 miljarder euro), finner förstainstansrätten att utgångsbeloppet för de böter som ålagts sökanden är befogat.

97 Det följer av det ovan anförda att talan inte kan bifallas såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: En felaktig höjning av utgångsbeloppet för böterna med hänsyn till överträdelsens varaktighet

Parternas argument

98 Sökanden har för det första anfört att det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen har enligt punkt 1 B i riktlinjerna medger att kommissionen bestämmer såväl om en höjning ska ske på grund av hur länge överträdelsen har pågått, som dess storlek, inom gränsen på 10 procent. Sökanden har påpekat att kommissionen, genom att formulera sig som den har gjort i skäl 338 i det angripna beslutet, har avstått från de befogenheter den har enligt punkt 1 B första stycket i riktlinjerna, vad gäller de fem första åren av den konkurrensbegränsande samverkan. Således kan kommissionen endast höja de böter som sökanden åläggs för de sju sista åren som överträdelsen pågick.

99 Enligt sökanden kan kommissionen inte åberopa att skäl 338 är illa formulerat. Sökanden anser att den som fattar ett beslut får stå ut med följderna av en felaktig formulering och att, för den händelse ett beslut skulle innehålla motstridiga uppgifter, den sanktion ska tillämpas som är mest gynnsam för de berörda personerna.

100 Enligt sökanden är vidare en tvetydig motivering en felaktig motivering, och utgör följaktligen ett åsidosättande av artikel 253 EG.

101 Sökanden har för det andra gjort gällande att kommissionen har åsidosatt principen att alla böter måste vara resultatet av en individualiserad beräkning. Kommissionen har också underlåtit att respektera motiveringsskyldigheten, genom att inte förklara varför den inte använt sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Enligt sökanden har kommissionen åberopat samma försvårande omständighet, nämligen att överträdelsen hade pågått i mer än fem år, såväl för att motivera en höjning som för att tillgripa den maximala höjningen på 10 procent.

102 Sökanden har hävdat att kommissionen, som valt att tillämpa den maximala höjningen på 10 procent för varje år då överträdelsen pågått, inte har uppgett skälen till varför en sådan höjning är lämplig. Sökanden anser att kommissionen vid tillämpningen av höjningen borde ha tagit hänsyn till omständigheterna kring den kartell som är i fråga i förevarande fall. Sökanden har även kritiserat kommissionen för att den inte i tillräcklig utsträckning har motiverat höjningen av böterna utifrån ifrågavarande kartells intensitet eller kontinuitet.

103 Kommissionen anser att talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

104 Vad för det första gäller anmärkningen avseende den påstått tvetydiga motiveringen, liksom att kommissionen i det angripna beslutet skulle ha avstått från att höja utgångsbeloppet för de böter som ålades sökanden för de första fem åren av den konkurrensbegränsande samverkan, finner förstainstansrätten att det finns skäl att undersöka skälen 338, 340 och 342 i det angripna beslutet. Dessa lyder som följer:

”(338) Inledningsvis kan konstateras att kommissionens tidigare beslutspraxis inte i sig utgör den rättsliga ramen för åläggandet av böter på konkurrensområdet, eftersom denna ram endast utgörs av förordning nr 17 … KME kan därför inte vinna framgång med sitt argument i skäl 337, vilket hänvisar till ett tidigare kommissionsbeslut. Kommissionens nuvarande politik på kartellområdet är att höja bötesbeloppen med 10 procent för varje år som överträdelsen har pågått utöver fem år. I flera ärenden på senare tid har detta medfört höjningar med mer än 100 procent, på grund av överträdelsernas varaktighet … Kommissionen finner i förevarande ärende, där den konkurrensbegränsande samverkan har pågått i tolv år och tio månader, att det är lämpligt att höja böterna med 10 procent per år.

…

(340) Mot bakgrund av ovanstående finner kommissionen att [Wieland], Outokumpu [och KME-koncernen] åsidosatt artikel 81.1 [EG] och artikel 53.1 i EES-avtalet, åtminstone från och med den 3 maj 1988 till och med den 22 mars 2001. De har begått en kontinuerlig överträdelse under lång tid som varat i mer än tolv år och tio månader.

…

(342) Utgångsbeloppet för böterna som bedömts utifrån hur länge överträdelsen har pågått ska följaktligen höjas med 125 procent för Outokumpu och [Wieland] …”

105 Förstainstansrätten konstaterar att dessa skäl, jämförda med punkt 1 B i riktlinjerna, inte lämnar något tvivel avseende kommissionens avsikt att höja utgångsbeloppet för de böter som ålades sökanden med 10 procent för varje år som överträdelsen pågått. Följaktligen kan sökanden inte vinna framgång med argumenten i denna del.

106 Vad för det andra gäller sakfrågan, ska det framhållas att en höjning av böterna till följd av överträdelsens varaktighet inte är begränsad till sådana fall där det föreligger ett direkt samband mellan hur länge överträdelsen har pågått och en förhöjd negativ inverkan på de syften som eftersträvas genom gemenskapens konkurrensregler (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 85 nämnda målet Michelin mot kommissionen, punkt 278, och där angiven rättspraxis).

107 Vidare framgår av riktlinjerna att kommissionen inte har avsett att det ska föreligga någon överlappning eller något inbördes beroende mellan bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är och bedömningen av hur länge överträdelsen har pågått.

108 Tvärtom framgår det för det första av riktlinjernas systematik att bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är i sig görs för att avgöra det allmänna utgångsbeloppet för böterna. För det andra analyseras överträdelsens allvar utifrån det berörda företagets egenskaper, särskilt företagets storlek och dess ställning på den relevanta marknaden, vilket kan medföra en differentiering av utgångsbeloppet, en uppdelning av företagen i kategorier och ett fastställande av ett särskilt utgångsbelopp. För det tredje beaktas vid fastställandet av grundbeloppet hur länge överträdelsen har pågått. För det fjärde ska enligt riktlinjerna försvårande och förmildrande omständigheter beaktas, vilket medger att böternas storlek kan anpassas, bland annat med hänsyn till huruvida de berörda företagen varit aktiva eller passiva vid genomförandet av överträdelsen.

109 Av detta följer att enbart det faktum att kommissionen har förbehållit sig en möjlighet att höja böterna för varje år som överträdelsen pågått med, när det gäller överträdelser som pågått länge, upp till 10 procent av det belopp som fastställts utifrån hur allvarlig överträdelsen är, på intet sätt förpliktar kommissionen att fastställa detta belopp utifrån intensiteten i aktiviteten i den konkurrensbegränsande samverkan eller utifrån verkan av denna samverkan eller ens utifrån hur allvarlig överträdelsen har varit. Det ankommer nämligen på kommissionen att, inom ramen för dess utrymme för skönsmässig bedömning (se ovan punkt 31), välja den nivå på höjningar som den avser att tillämpa utifrån hur länge överträdelsen har pågått.

110 Vad gäller anmärkningen att kommissionen skulle ha åberopat samma omständighet (nämligen att överträdelsen i fråga har pågått i mer än fem år) både för att motivera en höjning och för att fastställa den maximala nivån för denna höjning till 10 procent, finner förstainstansrätten att det inte är rättsstridigt att en överträdelses varaktighet inte bara medför en höjning av basbeloppet i sig, utan också, i förekommande fall, den slutliga nivån på höjningen. Såsom det har angetts i föregående punkt är kommissionen inte skyldig att beakta överträdelsens allvar när den väljer nivån på en höjning som görs med hänvisning till hur länge en överträdelse har pågått.

111 I förevarande fall har kommissionen konstaterat, bland annat i skälen 335 och 340 i det angripna beslutet, att sökanden har deltagit i överträdelsen i tolv år och tio månader, det vill säga en lång tidsperiod i den mening som avses i riktlinjerna, och följaktligen har kommissionen höjt böterna med 125 procent. Kommissionen har inte avvikit från de regler som den infört i riktlinjerna genom att göra detta. Förstainstansrätten bedömer för övrigt att denna höjning med 125 procent inte är uppenbart oproportionerlig i förevarande fall.

112 Det framgår av det ovan anförda att sökanden inte kan vinna framgång med grunden avseende höjningen av böterna med hänvisning till hur länge överträdelsen har pågått.

Den fjärde grunden: En diskriminerande tillämpning av 1996 års meddelande om samarbete

Parternas argument

113 Sökanden anser att företaget har diskriminerats jämfört med KME, som har erhållit en sänkning på 30 procent av det belopp som ålagts i böter, medan sökanden endast har erhållit en sänkning på 20 procent, trots att företaget samarbetat minst lika mycket som KME.

114 Sökanden har för det första gjort gällande att det var fel av kommissionen att bevilja KME en större sänkning av böternas belopp än den som beviljats sökanden, med motiveringen att ”KME har angivit att det förekommit konkurrensbegränsande åtgärder sedan 80-talet … jämfört med år 1993, vilket är den tidpunkt som Wieland har uppgett …” (skäl 423 i det angripna beslutet).

115 Sökanden har medgett att dess bidrag till undersökningen avseende perioden före år 1993 har varit begränsat. Dock har sökanden erinrat om att företaget inte har förnekat att det förekom konkurrensbegränsande samverkan under denna period, men att företaget inte kunde bekräfta detta på grund av att flera av dess anställda lämnat företaget. Enligt sökanden har kommissionen fäst orimligt stor vikt vid KME:s uppgifter jämfört med sökandens. En enda uppgift från KME uppges utgöra grund för att fastslå att kartellen existerat före år 1993. Denna uppgift har dessutom lämnats efter en uttrycklig uppmaning från kommissionen. De övriga uppgifter som KME har lämnat är av samma art som dem som sökanden lämnat, eftersom de visar att det har förekommit möten, men inte att dessa var konkurrensbegränsande.

116 Sökanden har med hänvisning till skälen 397, 417 och 418 i det angripna beslutet hävdat att kommissionen konstaterat att KME endast i mycket liten utsträckning har belyst sakförhållandena avseende perioden före år 1993. Sökanden har av detta dragit slutsatsen att beslutet att bevilja KME en större nedsättning av bötesbeloppet än sökanden var uppenbart felaktigt och omotiverat, eftersom sökandens samarbete varit lika värdefullt som KME:s.

117 Sökanden anser vidare att företaget i detta avseende har bestraffats av kommissionen på grund av att företaget, till skillnad från KME, har vägrat att avge en generell bekännelse. Efter en ingående intern utredning har sökanden inkommit med en redogörelse med differentierade och detaljerade uppgifter, men denna utredning ledde inte till att sökanden kunde kontrollera och bekräfta att konkurrensbegränsande åtgärder förekommit under perioden 1988–1993. Sökanden har behandlats på ett sätt som i stora drag kan likställas med att ett företag tvingas att anklaga sig självt, vilket strider mot gemenskapsrätten eftersom det skulle utgöra ett åsidosättande av rätten till ett försvar.

118 Sökanden har för det andra hävdat att det var fel av kommissionen att, med beaktande av att KME givit till känna åtta möten med ”arbetsgruppen” som inte hade nämnts av de andra deltagarna, bevilja KME en större nedsättning än vad sökanden beviljats. Sökanden uppgav nämligen i ett brev till kommissionen, av den 30 september 2002, att ett antal möten ägt rum under åren 1999 och 2000 och gav en mer fullständig beskrivning av dessa möten än vad KME gjorde.

119 Sökanden har för det tredje hävdat att företaget i brev av den 30 september 2002 frivilligt inkommit till kommissionen med upplysningar som var betydligt mer precisa och detaljerade än dem som KME inkommit med angående perioden 1997–1999 (nedan kallad stiltjeperioden). Eftersom detta endast nämns på ett ställe i skäl 202 i det angripna beslutet, stödjer sig kommissionen enligt sökanden på begränsad information från KME för att bevisa att det har förekommit konkurrensbegränsande beteenden under stiltjeperioden, trots att sökanden, på ett mer detaljerat sätt än KME, har beskrivit att tolv möten hölls under åren 1997 och 1998. Dessutom nämner kommissionen sökandens redogörelse av omständigheterna i elva fotnoter till skälen 157–167 och 202–212 i det angripna beslutet.

120 Sökanden har för det fjärde hävdat att dess samarbete med kommissionen två veckor tidigare än KME borde ha berättigat företaget till en nedsättning av böterna som var större, eller åtminstone lika stor som den som beviljats KME. Sökanden har i detta hänseende hänvisat till kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3) (nedan kallat 2002 års meddelande om samarbete). Däri föreskrivs att det företag som samarbetar tidigast ska beviljas en större nedsättning. Sökanden har medgett att nämnda meddelande inte är tillämpligt i förevarande mål, men har hävdat att förstainstansrätten kan ta hänsyn till meddelandet i egenskap av en allmän rättsprincip.

121 Kommissionen har bestritt samtliga de invändningar som sökanden har framställt.

Förstainstansrättens bedömning

122 Vad för det första gäller anmärkningen angående bristande motivering finner förstainstansrätten att denna anmärkning är uppenbart ogrundad. De omständigheter som kommissionen har beaktat för att bevilja KME och sökanden en minskning av böterna med tillämpning av 1996 års meddelande om samarbete är klart angivna

i skälen 404–423 i det angripna beslutet, vilket räcker för att uppfylla kraven i artikel 253 EG (se punkterna 58 och 59 ovan).

123 Vad för det andra gäller sakfrågan, konstaterar förstainstansrätten inledningsvis att när ett företag har begått en överträdelse av gemenskapens konkurrensregler, kan det försöka att erhålla en betydande nedsättning av de böter som företaget riskerar att åläggas, eller till och med befrias från böter, genom att samarbeta med kommissionen. Det ska i detta sammanhang erinras om att enligt fast rättspraxis har nedsättning av böter på grund av samarbete under det administrativa förfarandet sin grund i uppfattningen att sådant samarbete underlättar kommissionens uppgift att fastställa överträdelser (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens domar av den 14 maj 1998 i mål T-311/94, BPB de Eendracht mot kommissionen, REG 1998, s. II-1129, punkt 325, och i mål T-338/94, Finnboard mot kommissionen, REG 1998, s. II-1617, punkt 363).

124 Förstainstansrätten erinrar även om att inom ramen för bedömningen av det samarbete som tillhandahålls av medlemmarna i en konkurrensbegränsande samverkan kan endast en uppenbart oriktig bedömning från kommissionens sida ifrågasättas med framgång, eftersom kommissionen har ett stort utrymme att skönsmässigt bedöma kvaliteten och användbarheten av det samarbete som tillhandahålls av ett företag, exempelvis i förhållande till andra företags samarbete (domstolens dom av den 10 maj 2007 i mål C-328/05 P, SGL Carbon mot kommissionen, REG 2007, s. I-3921, punkt 88). Dock får kommissionen inom ramen för denna bedömning inte åsidosätta likabehandlingsprincipen.

125 Sökandens alla anmärkningar behandlar den diskriminering jämfört med KME som företaget anser sig ha utsatts för. Förstainstansrätten kommer därför att kontrollera huruvida kommissionen, med hänvisning till företagens samarbete, har kunnat bevilja en minskning av sökandens böter med 20 procent och av KME:s böter med 30 procent, utan att därvid åsidosätta likabehandlingsprincipen och utan att gå utöver sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

126 Vad gäller i vilken tidsordning olika uppgifter har lämnats till kommissionen, konstaterar förstainstansrätten att både sökanden och KME började samarbeta med kommissionen efter det att de mottagit en begäran om upplysningar från kommissionen men innan meddelandet om anmärkningar hade skickats i väg.

Vidare omfattas både KME och sökanden av punkt D i 1996 års meddelande om samarbete, där det inte görs någon hänvisning till kriteriet vilket av två företag som först har samarbetat.

127 Vidare framgår av rättspraxis att, inom ramen för bedömningen av i vilken mån vart och ett av de två företagen har samarbetat, tidsaspekten inte kan beaktas i sådana fall där de berörda parterna har överlämnat information inom ett ganska kort tidsintervall under samma fas av det administrativa förfarandet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 13 december 2001 i mål T-48/98, Acerinox mot kommissionen, REG 2001, s. II-3859, punkt 139, och av den 25 oktober 2005 i mål T-38/02, Groupe Danone mot kommissionen, REG 2005, s. II-4407, punkt 467).

128 Trots att sökanden började samarbeta med kommissionen två veckor tidigare än KME, innebär således denna skillnad inte i sig att kommissionen varit skyldig att bevilja sökanden en nedsättning av de ålagda böterna som är större än, eller åtminstone lika stor som, den som KME har beviljats.

129 Sökanden har åberopat att punkt 23 i 2002 års meddelande om samarbete kan tillämpas analogt, i vilken föreskrivs att kommissionen kan bevilja en högre nedsättning av bötesbeloppet till det företag som är det första att förse kommissionen med bevis på den misstänkta överträdelsen som har ett betydande mervärde. Förstainstansrätten finner därvid att en analog tillämpning bara är möjlig för att fylla luckor i lagstiftningen. I detta fall kan dock konstateras att såväl sökandens som KME:s och Outokumpus samarbete regleras genom 1996 års meddelande om samarbete.

130 Förstainstansrätten konstaterar, i den mån sökandens argument kan förstås så att det i själva verket avser lagkonflikt i tiden, att det inte föreligger någon sådan konflikt. Det är nämligen bara i avsaknad av övergångsregler som en ny regel är omedelbart tillämplig på de framtida verkningarna av en situation som har uppkommit under den gamla

regelns giltighetstid (se domstolens dom av den 21 januari 2003 i mål C-512/99, Tyskland mot kommissionen, REG 2003, s. I-845, punkt 46, och där angiven rättspraxis). Av punkt 28 i 2002 års meddelande om samarbete framgår tydligt att meddelandet är tillämpligt från den 14 februari 2002, i alla de fall där inte något företag har dragit nytta av 1996 års meddelande om samarbete. I förevarande fall är det dock utrett att de berörda företagen, inklusive sökanden, har dragit nytta av 1996 års meddelande om samarbete.

131 Förstainstansrätten har således underkänt sökandens argument angående i vilken tidsföljd information har lämnats till kommissionen. Förstainstansrätten kommer därefter att pröva huruvida kvalitén på KME:s bidrag jämfört med sökandens bidrag varit sådan att det är motiverat med en skillnad på 10 procentenheter mellan nedsättningarna av de bötesbelopp som ålagts respektive företag.

132 Sökanden kan inte vinna framgång med argumentet att det utgör ett åsidosättande av andra berörda företags rätt till försvar att bevilja en nedsättning av bötesbeloppet på grund av att ett företag erkänt att det deltagit i en överträdelse.

133 Det framgår nämligen av rättspraxis att kommissionen har rätt att nedsätta bötesbeloppet för de företag som inte bara inkommer med användbar information till kommissionen utan även går så långt att de uttryckligen erkänner att de deltagit i en överträdelse. Förvisso kan kommissionen inte tvinga ett företag att erkänna att det deltagit i en överträdelse. Inte desto mindre är kommissionen inte förhindrad att vid fastställandet av bötesbeloppet beakta på vilket sätt företaget på eget initiativ bidragit till att fastställa att det förekommit en överträdelse (domstolens dom av den 14 juli 2005 i mål C-57/02 P, Acerinox mot kommissionen, REG 2005, s. I-6689, punkt 87, och i de förenade målen C-65/02 P och C-73/02 P, ThyssenKrupp mot kommissionen, REG 2005, s. I-6773, punkt 50).

134 Det är helt frivilligt för det berörda företaget att erkänna en överträdelse. Företaget är på intet sätt skyldigt att erkänna den konkurrensbegränsande samverkan (domstolens

dom av den 14 juli 2005 i det ovan i punkt 133 nämnda målet Acerinox mot kommissionen, punkt 89, och i det ovan i punkt 133 nämnda målet ThyssenKrupp mot kommissionen, punkt 52).

135 Förstainstansrätten konstaterar att det i förevarande fall framkommer av skälen 405 och 406 jämförda med skälen 416–422 i det angripna beslutet att kommissionen beviljade sökanden och KME nedsättning av böterna av två kumulativa skäl, nämligen dels att företagen inte bestred de faktiska omständigheter som utgjorde överträdelsen, dels att företagens samarbete vid fastställandet av de faktiska omständigheterna gick utöver skyldigheterna enligt artikel 11 i förordning nr 17.

136 Vad gäller den senare omständigheten framgår det av skälen 168, 169, 171, 405, 417, 419 och 423 i det angripna beslutet att de bidrag KME och sökanden lämnade enligt kommissionen var av jämförbar kvalitet, med undantag dels för erkännandet av att det förekommit konkurrensbegränsande aktiviteter före år 1993, dels för uppgiften om att det förekommit sidomöten vilka påstås ha bidragit till att samverkan blivit mer intensiv.

137 Med beaktande av att det har fastställts att den konkurrensbegränsande samverkan inleddes år 1988, är det uppenbart att sökandens svar, i brev av den 30 september 2002, inte underlättade kommissionens arbete med att fastställa hur länge överträdelsen pågått. I nämnda brev redovisade nämligen sökanden en lista över Cuproclimas officiella möten sedan år 1985, utan att ange vilka ärenden som behandlats på dessa möten. Sökanden bedömde i samma brev att de konkurrensbegränsande kontakterna började någonstans kring år 1993.

138 KME erkände å andra sidan, i brev av den 15 oktober 2002, att deltagarna kom överens om en uppdelning av kunder under de första åren som följde efter det att Cuproclima hade bildats år 1985, och beskrev hur deltagarna genomförde detta.

139 Vad gäller stiltjeperioden (åren 1997–1999), konstaterar förstainstansrätten att det i KME:s brev, av den 15 oktober 2002, finns uppgifter om hur den konkurrensbegränsande samverkan utvecklades inom Cuproclima, liksom uppgifter om att KME, Wieland och, i mindre utsträckning, Outokumpu, hade regelbundna kontakter utanför Cuproclima ända till år 1999, oftast per telefon, för att diskutera vissa klienter eller priser.

140 Vad gäller perioden 1999–2001, framgår det av nämnda brev att Cuproclimas medlemmar träffades vid cirka åtta möten med ”arbetsgrupper” vilka hållits utanför Cuproclimas reguljära möten i syfte att intensifiera kartellens aktiviteter.

141 Vad gäller sökandens samarbete avseende nämnda perioder, konstaterar förstainstansrätten följande. Trots att den lista över möten som sökanden har ingett är mer komplett än den som KME har ingett, har sökanden inte uppgett huruvida ärenden som har att göra med den konkurrensbegränsande samverkan har behandlats vid de möten som nämns i denna lista. Av detta följer att sökanden genom denna lista inte har medverkat till att kommissionen kunnat känna till i vilket sammanhang nämnda möten hölls och i vilket syfte. Följaktligen kan sökanden inte med framgång åberopa denna lista för att visa att företagets samarbete har varit mer värdefullt, eller lika värdefullt, för kommissionens utredning som de uppgifter som KME har lämnat (se punkterna 139 och 140 ovan).

142 Sökanden har dock inom ramen för sitt samarbete gett kommissionen vissa relevanta uppgifter vad gäller stiltjeperioden och perioden 1999–2000.

143 Bland annat har företaget, i likhet med KME, inkommit med bevis angående den konkurrensbegränsande korrespondens som företaget och KME hade år 1997 (skäl 163 i det angripna beslutet).

144 Sökanden har även uppgett att Cuproclimas medlemmar mot slutet av 90-talet beslutade att återuppta sin konkurrensbegränsande verksamhet, vilket genomfördes genom att man år 1999 upprättade en tabell som kartellmedlemmarna skulle kunna komma åt på elektronisk väg och som innehöll känslig information. Förstainstansrätten konstaterar dock att dessa uppgifter, även om de har samband med överträdelsen, inte visar att extramöten hölls med syfte att anpassa och stärka den konkurrensbegränsande samverkan som bedrevs vid Cuproclimas reguljära möten, vilket däremot KME hade gjort kommissionen uppmärksam på genom att berätta om de åtta mötena med ”arbetsgruppen”.

145 Mot bakgrund av ovan anförda omständigheter, konstaterar förstainstansrätten att handlingarna i målet inte ger stöd för sökandens påståenden att företaget bidragit på ett mer fulltäckande sätt än KME till att belysa överträdelsen för perioden 1997–2000.

146 Mot bakgrund av i punkt 133 ovan nämnd rättspraxis, konstaterar förstainstansrätten därför att kommissionen inte har gjort någon uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av nedsättningen på grund av samarbete av de böter som ålagts sökanden.

147 Förstainstansrätten finner mot bakgrund av samtliga dessa överväganden att sökanden ej heller kan vinna framgång med den sista grunden.

148 Talan ska således ogillas.

Rättegångskostnader

149 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Wieland-Werke AG ska ersätta rättegångskostnaderna.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 maj 2009.

Underskrifter